

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci žalobce: **S. A. A.**, st. příslušnost Kamerun, t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, se sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Zlínského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Třída Tomáše Bati 44, 760 01 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2018, čj. KRPZ-68481-34/ČJ-2018-150026,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátu, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v řízení před soudem ve výši **6800 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou ze dne 28. 6. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne ze dne 14. 6. 2018, čj. KRPZ-68481-34/ČJ-2018-150026 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce ve smyslu § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“) na dobu 70 dnů, která byla stanovena od 12. 6. 2018 ve 21:50 do 20. 8. 2018.

II. Napadené rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí žalovaná shrnula průběh událostí ohledně zajištění žalobce. Žalovaná vycházela z toho, že žalobce je evidován v schengenském informačním systému SIS II jako osoba, které je zakázán vstup do schengenského prostoru – je nežádoucí nebo představuje bezpečnostní riziko (žádající stát Rakousko). Dále žalovaná cestou mezinárodní policejní spolupráce zjistila, že v Rakousku byl žalobci uložen zákaz pobytu pro padělání zvláště chráněných dokumentů s následným opatřením, jímž byl žalobce vypovězen do Itálie dne 4. 8. 2017, neboť tam měl platné pracovní povolení. Toto povolení mu však podle sdělení italských úřadů již pozbylo platnosti dne 15. 5. 2018.

Z uvedených důvodů žalovaná považovala důvody pro aplikaci § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za naplněné. Dále se zabývala možností aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a shledala, že žalobce disponuje hotovostí 70 EUR a nemá žádné vazby na ČR (pouze v Itálii má starší sestru). Nevůle žalobce vycestovat zpět do země svého původu naplnilo důvodnou obavu žalované, že by byl ohrožen výkon samotného rozhodnutí o správním vyhoštění. Nerespektování správních rozhodnutí odůvodňují závěr, že uložení zvláštních opatření by nebylo dostačující. Zajištění žalobce nebylo shledáno ani v rozporu s právem na soukromý a rodinný život žalobce a bylo hodnoceno jako přiměřené vzhledem k dopadům do jeho soukromého a rodinného života.

K délce zajištění žalovaná uvedla, že s poukazem na ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je třeba dobu zajištění stanovit s ohledem na předpokládanou složitost přípravy předání cizince do Kamerunské republiky. Konkrétně usoudila, že bude nutno vejít v komunikaci s příslušným zastupitelským úřadem domovského státu, který sídlí v Moskvě, což bývá časově náročné. Dále žalovaná uvedla, že proto přistoupila k zajištění žalobce na dobu 60 dnů, která je nutná k realizaci přípravy správního vyhoštění a jeví se jako doba reálná. V době trvání zajištění je třeba zaslat veškeré podklady k realizaci správního vyhoštění žalobce a zařídít přepravu žalobce do země původu.

III. Žaloba

V žalobě a jejím doplnění ustanoveným zástupcem žalobce uvedl, že výrokem napadeného rozhodnutí žalovaná rozhodla, že se žalobce se podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb. zajišťuje za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění se podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanovuje na 70 (sedmdesát) dnů, od 12. 6. 2018 ve 21.50 hodin do 20. 8. 2018. V samotném odůvodnění rozhodnutí je však doba trvání zajištění zdůvodněna explicitně tak, že *„Samotný fakt, že bude zřejmě nutno vejít v komunikaci s příslušným zastupitelským úřadem domovského státu cizince, který nesídlí v Česku, nýbrž v Moskvě (Ruská federace) bývá časově náročné. Z těchto důvodů přistoupil OCP Zlín ke stanovení doby zajištění v trvání 60 dnů, kdy dle předpokládané složitosti přípravy realizace správního vyhoštění, se tato doba jeví jako reálná. V době trvání zajištění je nutno zaslat Ředitelství služby cizinecké policie Praha (dále jen „ŘSCP“) veškeré podklady pro realizaci*

správního vyhoštění. ŘSCP musí v době trvání zajištění zajistit přepravu účastníka řízení do domovského státu a vyřídit ostatní náležitosti s vyhoštěním spojené.

Je tedy zřejmé, že výrok napadeného rozhodnutí je v části týkající se délky doby trvání zajištění rozporný s odůvodněním napadeného rozhodnutí, což činí napadené rozhodnutí zřetelně nepřezkoumatelným pro rozpor výroku a odůvodnění. K tomu lze připomenout např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 24/2005-55 ze dne 6. 3. 2006. Právě výše zvýrazněný případ nesrozumitelnosti správního rozhodnutí nastal v případě napadeného rozhodnutí, v němž je doba trvání zajištění žalobce, tedy klíčová skutečnost zasahující do základního práva žalobce na osobní svobodu, vyjádřena dvěma rozdílnými, neslučitelnými údaji, jednak ve výroku rozhodnutí, jednak v jeho odůvodnění. Žalobce poukazuje na to, že otázkou nesouladu doby zajištění uvedené ve výroku rozhodnutí a v jeho odůvodnění se ostatně již správní soudy zabývaly a tento důvod označily za jasný důvod pro označení předmětného správního rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Dále žalobce poukázal na obdobný případ řešený v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 1. 2017, č. j. 42 A 38/2016-37. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že ve vztahu k délce trvání zajištění žalobce je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nesrozumitelnost.

IV. Vyjádření žalované

Žalovaná k věci uvedla, že ve výroku napadeného rozhodnutí uvedla dobu zajištění, která byla stanovena na 70 dnů. Dále bylo žalovanou uvedeno konkrétní časové období, v němž má zajištění trvat, a to ode dne 12. 6. 2018 ve 21:50 hod. do 20. 8. 2018.

Žalovaná připustila, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí se dopustila administrativního pochybení, neboť místo doby zajištění 70 dnů uvedla číslo 60 dnů. Podle jejího názoru však toto pochybení nezakládá nesrozumitelnost rozhodnutí a není nutno tedy rušit její rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost. K tomu zdůraznila, že výrok napadeného rozhodnutí je zcela jednoznačný a potvrzený dvěma údaji, jak konkrétním počtem dnů zajištění žalobce, tak i přesně definovanou dobou zajištění vyjádřenou přesnými daty. Navíc i sám žalobce v žalobě uvádí, že byl zajištěn na 70 dnů, což dokazuje, že napadené rozhodnutí je jasné a zřetelné.

Nad rámec svého vyjádření k žalobním bodům žalovaná závěrem konstatovala, že s ohledem na vývoj realizace správního vyhoštění bude nutno zřejmě přistoupit na prodloužení doby zajištění cizince, a to zřejmě o dalších 30 dnů. Z uvedených důvodů žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

V. Posouzení věci krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 ZPC ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí, který je zachycen ve správním spisu žalované.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Předmětem sporu je pouze otázka, zda uvedení chybného údaje o době zajištění v odůvodnění napadeného rozhodnutí je takovou vadou, která zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Ustálená judikatura i doktrína vykládá pojem „nesrozumitelnost“ tak, že nesrozumitelnost se může týkat výroku rozhodnutí, jeho odůvodnění nebo vzájemného vztahu mezi těmito částmi rozhodnutí. K nejzávažnějším pochybením patří vady výroku, zejména spočívající v tom, že není zřejmé, jak vlastně správní orgán rozhodl. Za nesrozumitelné označuje judikatura vnitřně rozporné výroky rozhodnutí nebo výroky, ve kterých není výslovně vyjádřeno nebo alespoň způsobem nevzbuzujícím pochybnosti vysloveno, jak odvolací správní orgán naložil s přezkoumávaným rozhodnutím jako celkem a jeho případnými jednotlivými výroky.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost nastává i tehdy, není-li rozhodnutí správního orgánu vůbec rozčleněno na výrok a odůvodnění, takže nelze seznat, zda správní orgán skutečně rozhodl o všech návrzích účastníka správního řízení nebo zda jen v důvodech vyložil, proč o nich případně nerozhodl. Nesrozumitelnost obecně může způsobovat též vzájemná rozpornost výroku a odůvodnění. Od nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost je však nutné důsledně odlišovat případy, kdy se správní orgán ve svém rozhodnutí dopustí zřejmé nesprávnosti odstranitelné postupem podle § 70 SŘ (např. nesprávné označení prvoinstančního správního rozhodnutí, je-li evidentní, jaké rozhodnutí bylo přezkoumáváno). Ne každé administrativní pochybení ve výroku totiž způsobuje nesrozumitelnost správního rozhodnutí zakládající důvod pro jeho zrušení. Pokud je rozhodnutí jako celek logické, zcela zřejmá administrativní pochybení je nečiní nesrozumitelným a rozhodnutí může být soudem věcně přezkoumáno (viz k tomu Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2014, s. 696).

Krajský soud je toho názoru, že v případě napadeného rozhodnutí se o nesrozumitelnost nejedná, nýbrž pouze o chybu v psaní, a to z následujících důvodů. V první řadě je třeba odlišit chyby, kterých se správní orgán dopustí ve výroku rozhodnutí a které mohou zakládat jeho vnitřní rozpornost (v případě doby zajištění kupř. rozpor mezi počtem dnů doby zajištění a vymezení intervalu doby zajištění pomocí jeho počátku a konce), a chyby v odůvodnění rozhodnutí. Tento rozdíl je reflektován i ustanovením § 70 správního řádu, podle něhož platí, že „*Opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení anebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.*“

Napadené rozhodnutí je z hlediska svého výroku zcela jednoznačné, neboť uvádí, že doba zajištění je na dobu 70 dnů, která byla stanovena od 12. 6. 2018 ve 21:50 do 20. 8. 2018. Výrok je vnitřně zcela souladný, neboť doba zajištění byla vymezena prostřednictvím počtu dnů, jakož i jejími krajními okamžiky, a tato vymezení jsou vzájemně ve shodě. Do právní sféry účastníka řízení vždy zasahuje výrok rozhodnutí, nikoliv odůvodnění. Je pravdou, že údaj 60 dnů uvedený v odůvodnění napadeného rozhodnutí s výrokem nekoresponduje, nicméně to ještě nečiní napadené rozhodnutí nesrozumitelným. I z obsahu správního spisu je patrné, že žalovaná při stanovení doby zajištění skutečně zvažovala potřebnou dobu k realizaci administrativních opatření (nejprve dožádání informací od italských orgánů z hlediska existence pobytového oprávnění žalobce v Itálii, dále zařízení dokladů žalobce a předání žalobce leteckou cestou). Vypovídá o tom např. také úřední záznam založený ve správním spisu ze dne 16. 7. 2018, z něhož se podává, že původně stanovená 70 denní doba zajištění zřejmě nebude k realizaci správního vyhoštění stačit a bude tak třeba sáhnout k prodloužení zajištění. Zároveň ani nelze předpokládat, že by při korektním tlumočení obsahu napadeného rozhodnutí žalobci dne 14. 6. 2018 nebyl rozpor mezi výrokem a odůvodněním odstraněn, resp. by případné nedorozumění bylo operativně odstraněno vysvětlením zjevné nesprávnosti.

Krajský soud má ve shodě s relevantní judikaturou za to, že toto pochybení bylo typickou mechanickou chybou při zpracování napadeného rozhodnutí, které tak bylo možno opravit způsobem předvídaným v ustanovení § 70 správního řádu, v tomto případě vydáním opravného usnesení (viz k tomu obdobně rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 5. 2010, čj. 30 A 27/2010-43, přístupné na www.nssoud.cz). Žalovaná opravu provedla na originále napadeného rozhodnutí pouhým přeškrtnutím nesprávného údaje v odůvodnění napadeného rozhodnutí, označením otisku úředního razítka a podpisem oprávněné úřední osoby. Tento postup sice není zcela souladný s citovanými ustanoveními správního řádu, která nejsou zákonem o pobytu cizinců pro institut zajištění cizince (§ 124) vyloučena, nicméně nedodržení tohoto postupu žalobce ani nenamítal. Opravné usnesení týkající se administrativních vad odůvodnění rozhodnutí navíc nemá hmotněprávní účinky a nelze se proti němu bránit žalobou ve správním soudnictví (viz k tomu usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 2. 2007, č. j. 51 Ca 14/2006-18).

Jelikož krajský soud neshledal napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, nýbrž pouze stížené chybou v psaní obsaženou v odůvodnění, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala) a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II a III tohoto rozsudku).

Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Ladislavu Bártovi soud přiznal odměnu za právní zastoupení ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, podle něhož odměna spočívá ve dvou úkonech právní služby: převzetí a příprava

zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepis doplnění žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Celkem tedy na náhradě nákladů právního zastoupení žalobce přísluší částka 6800 Kč. Zástupce žalobce nedoložil, že by byl plátcem DPH. Celkovou částku odměny za právní zastoupení v tomto řízení ve výši 6800 Kč ustanovený zástupce obdrží za podmínek uvedených ve výroku IV. tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. srpna 2018

Ph.D., v. r.

JUDr. Lukáš Hlouch,
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.